

испълняше сърдца-та имъ съ неисказаниж радостъ; и ако и да падаше поиѣкога въ оградѣ-тѣ имъ дѣждь или градъ, дръвеса-та обаче, зашто то бѣхъ честы и сѣнкавы, прѣдвардвахъ агнета-та отъ такова зловреміе.

Единъ день пастырь-тъ по обычаю отиде да ги обыде: Миръ тутакси ся затече да го посрѣшне и играеше около него както и прѣди; но Неискуство дойде слѣдъ него късно, и весма малко благодареніе показа като глѣдаше най-добрыя си пріятель, макаръ че въ лице-то на пастыря не ся показа нищо жестоко и безчеловѣчно, кое можеше да го уплаши да приближи до него.

“ Що ти е брате? ” рече Миръ, той часъ като си отиде пастырь-тъ; „ ако си болѣнь, или ако ти трѣбва иѣщо, зашто не кажешъ на добрыя нашъ Господарь, кой то е готовъ да ни даде сичко изобилно за яденіе? ”

Отговори Неискуство: “ Онова обаче що желаѣхъ невъзможно е да ми даде, зашто ми го забрани рѣшително. Азъ искамъ да оставя тѣзи оградѣ, и да обыда оныя хубавы-ты планины, кои лѣжатъ на дѣсно и лѣво. Колко прѣкрасны ми ся виждатъ! Не видя ли азъ тамъ множество на разны цвѣтя кои то ся простиратъ даже до връхъ планинѣ-тѣ, и пѣстрошарены птичета кацнали отгорѣ на стебла-та на дръвеса-та? Виждамъ и гѣстѣ трѣвѣ съ нѣжны цвѣтя разсѣяны по полянѣ-тѣ; и овцы и козы пасящи, а-